

Nejlepší diváci jsou na divadelních festivalech

ROZHOVOR

Poprvé za celou historii Jiráskova Hronova rozložili během jeho konání nezávislí kočovní divadelníci v Hronově svůj stan d'art a po několik dní festivalu v něm hráli, tančili, křepčili, nabízeli jídlo a pítí různých barev, vůní, chutí i cen. Svým způsobem jde o revoluční čin, který přivádí do Hronova nové divadelní myšlení, blízké současnému mladému "nezávislému" divadlu, divadlu, jehož duch a ideály právě ochotnické divadlo vetklo si do svého štítu již před čtvrtstoletím.

Kočovní divadelní společnosti stejně jako hudební sound-systémy mají vždy oproti kamenným divadlům a koncertním sálům, zvláštní kouzlo. Bude to nejspíš svobodou, která z jejich životního stylu prolne i do představení. Pražské divadlo Vosto5 se do kočování pustilo až tuto sezónu, přesto za krátký čas sjezdilo ty nejlákavější letní akce jako například Open Air Festivalu evropských regionů Hradec Králové, Festival v Boskovicích, Letní filmovou školu Uherské Hradiště nebo Pirkenštejnského ptáčka v Ratajích nad Sázavou. A teď jsou zde. Od chvíle, kdy jsem poprvé viděl jejich stan, přemýšlím nad tím, jaké by bylo, kdyby se z "divadelního trampingu" stal celospolečenský fenomén. Představte si louku na kraji lesa či u řeky na pár dní obydlenu divadelními nadšenci, kteří zde rozbíjí stany, vzájemně navštěvují své představení, pak odjedou, zahladí za sebou stopy a celý festival zmizí jako pára nad hrncem. Vosto5ka ukazuje, že to není představa bláhová. Úplná nezávislost není nedosažitelná.

Ovšem odtud potud. Prohlédnete-li si internetové

stránky souboru (www.vosto5.cz), zjistíte, že jeho organizační struktura je velmi složitá, že se dělí na čtyři divize (Teatro Piccolo Primitivo, Avion, Marion, Union), má svůj řídící a realizační výbor a řadové členy. Mohu vás ujistit, že do Hronova přijel celý řídící výbor a soubor přehrál většinu svých nejvýznamnějších inscenací, vlastně ty, co patří do divize Teatro Piccolo Primitivo. Připravili jsme pro vás rozhovor s celým řídícím výborem - Davarem (David Kašpar), Ondarem (Ondřej Cihlár) a Petarem (Petr Prokop) a přizvali - aby jejich názory korigoval - i jednoho řadového člena Tominu (Tomáš Jeřábek). Všechny jste mohli vidět nejen v jejich Stand'art, ale i v Sále Josefa Čapka při jejich výstupu na Sněžku.

Jak se takový divadelní stan staví?

Davar: Hlavním stavbyvedoucím jsem já. Podílíme se na tom všichni, ale já už mám trochu prozkoumaný optimální způsob, jak tak velký stan postavit cca do hodiny a půl. Ondřej je pak odborník na ozdobky okolo. Třeba vlaječky na vrcholu stanu nebo nápojové listky jsou jeho doména.

Ondar: Já sem dávám takový ty krabičky, tahám kabílky, aby to hrálo a svítlo.

Petar: No a Tomina spíš tak jako kemruje.

Kde jste ten stan sehnali?

Davar: Je to armádní stan, který jsme si od armády vydobyli, tedy získali zadarmo. Původně byl o něco menší, ale střední plachty se dají nastavovat, takže jsme ho trochu zvětšili. Současná kapacita, která se jeví jako ideální, je asi 80 míst k sezení nebo až 120 míst - když se lavice odstraní - ke stání. Dá se to postavit téměř kdekoli, i na betonu, pak to sbalíš, odvezeš a nic po tobě nezbyde.

Takže příští sezóna bude zase se stanem? Řídící výbor i řadový člen: Určitě.

Davar: Tohle je vlastně zahřívací nultý ročník.

Jak vás napadlo pořídit si divadelní stan?

Ondar: Hodně se nám líbila Bouda bratří Formanů. Nápad se stanem tu byl už dávno, ale stále šlo jen o sny. Davar se do toho ale letos opřel a sehnal ho. Navíc teď byla zrušena Damůza, kde jsme pravidelně hráli, tak se nám stan náramně hodí. Budeme mít aspoň možnost kde v Praze hrát.

To chcete hrát jen pod stanem?

Davar: Samozřejmě stan všechny naše úvahy o tom, kde hrát, nezrušil - je to řešení jen na léto. Pořád tedy sháníme nějaký prostor v Praze, kde bychom mohli pravidelně hrát.

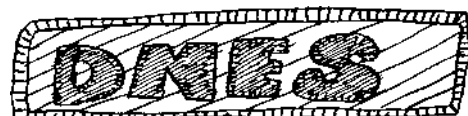
Jak fungujete finančně?

Petar: Na začátku jsme museli něco nainvestovat,

Pokračování na straně 2

Kdo si myslí, že nic neví,
bývá vlasti chloubou,
kdo si myslí, že ví všechno,
bývá, s odpuštěním, trouba.

K.H.Borovský

9:00-12:30

Semináře a dílny

14:00-16:00

Kritický klub

16:00 (A) a 19:30 (B) - Jiráskovo divadlo

Rádobydivadlo Klapý

Podle Podzimní sonáty I. Bergmana:

Taková podivná kombinace citů (100')

14:00 (A) a 17:00 (B) - Sál Josefa Čapka

Divadlo na Cucký Domu armády Olomouc

J. Kolář, L. Večerka:

KOLÁŘ(Ž) neví kam jdeme? (25')

Divadlo Jesličky

ZUŠ Na Střežině Hradec Králové

W. Cope, E. Zámečníková:

Zatracený chlapi (25')

21:30 - Sál Josefa Čapka

Malé Vinohradské divadlo Praha

Tradiční hra pekingské opery:

Na křížovém vrchu (55')

HRONOFF

od 14:00 do 23:00 hod - Park Aloise Jiráka

Rockový koncert

Vystoupení řady známých rockových kapel.

22:30 - Jiráskovo divadlo

Richard Pogoda

Vzpomínání na Miroslava Horníčka (60-90')

DOPLŇKOVÝ PROGRAM

POZOR!

Dopravní omezení!

V sobotu 14. srpna od 12.00 hodin platí zákaz parkování na náměstí Čs. armády v Hronově.

Z důvodu konání ohňostroje musí být prostor z bezpečnostních důvodů vyklizen.

Záchytná parkoviště pro vozidla: parkoviště u zimního stadionu, park u Textonnie podél železniční trati, parkoviště ve Dvorské ulici, Freiwaldovo náměstí, parkoviště u nádraží ČD.

BEZ UMRTVENÍ

A jsme zas u toho a je to tady. Co je amatérské divadlo? Jaký je jeho smysl? Proč vzniká a jaké parametry by mělo mít? Je to celosvětová otázka, jak jste se mohli dočíst v rozhovoru s Lenkou Láznovskou ve Zpravodaji č. 2, takže ji zde asi nevyřešíme. Ostatně je to myslím problém nevyřešitelný, dokud amatérské divadlo amatérským divadlem je.

Ale právě na dvou včerejších inscenacích lze dokumentovat dva z mnoha extrémů (aby to nebylo závadějící, nechci použít slovo vrcholů, i když v matematice je to to samé), které se v amatérském světě objevují. Na jedné straně divadlo, jež lze srovnat s profesionálním - inscenačními prostředky, finančním zabezpečením, formou a svým způsobem i existencí. Mám na mysli Nezávislé divadelní společenství TYAN Plzeň. Je součástí občanského sdružení Johan, jež v Plzni velmi sympaticky a razantně vybudovalo nový divadelní prostor - zrevitalizovalo opuštěnou nádražní budovu Plzeň - Jižní předměstí - a pořádá tam různé dílny, projekty, festivaly. Získává na to granty, vydělává si vlastní činností. Jde zkrátka o typicky „nezávislou“ činnost, již lze snadno řadit do kruhů amatérských, neb je to nevýdělečné hraní, ale víceméně jde o „nadamatérské“ vnímání divadla a existování. Otázka tedy zní - do jaké míry jsou nezávislé divadelní amatéry? A ještě spíš - a to mě na inscenaci Antigony zaujalo nejvíce - pokud amatérské divadlo svým pojetím se chce měřit spíš s divadlem profesionálním, je ještě amatérským? Má odpověď zní ano, ale to na otázce nic nemění.

Na druhé straně zde včera vystoupili českořebovští Triariové se svou verzí Vvedenského Vánoc u Ivanovových. Takové divadlo by nikdy nemohlo vzejít z lůna profesionálních scén. Jde o typicky autonomní, osobní přečtení absurdně groteskního textu Alexandra Vvedenského (1904-1941), autora z okruhu Druskina, Charmse, Olejnikova a Lipavského (pro neznalé doporučuji nedávno nakladatelstvím Volvox globator vydanou antologii těchto ruských filosofů a spisovatelů - činaristů tvořících v druhém a třetím desetiletí dvacátého století Ten, který vyšel z domu). Cenná na něm není forma, ale - jak to říct - s jistou licencí řekneme „výpověď“. Jak tvůrci skrze divadlo vypovídají o tom, jak vidí svět, jak jej vnímají, čeho se děsí, čemu se vysmívají. Nemají potřebu hrnout se do profesionálních vod, mluví a osobě skrze (amatérské) divadlo. Spatřuji tuto rovinu amatérského divadla za velmi cennou, a i když výsledný tvar nebyli mnozí z diváků ochotni vzít, jde myslím o významné svědectví o současném světě viděném velmi mladými lidmi.

Chce-li být Jiráskův Hronov rozvěvenou paletou všech sfér amatérského divadla, je i tato jeho součást. Nesrovnává se s profesionály, ale vytváří svůj autonomní svět, jehož hodnoty lze měřit profesionálními mírami jen s velkou opatrností a hlavně jen částečně.

Vladimír Hulek

ale měli jsme taky grant na vznik představení ve stanu, který nám částečně pomohl i s jeho vybavením. Organizátorům si zatím říkáme jen o cesták, ale příští rok bychom už chtěli přece jen nějaké peníze i za hraní. Dosud jsme nikdy jsme nevybírali vstupné, takže nás (nejen baví, ale i) živí hlavně náš stanový bar. Sami moc za provoz neutratíme, napájíme se, spíme a jíme ve stanu, ale nějaké výdaje s provozem stejné jsou.

Ondar: Třeba když každé druhé večírek odpálíš reprobodny...

Co ještě letos se stanem chystáte?

Tomina: Naši hlavní akcí, jakýmsi vrcholem, by měl být více než týdenní festival v Praze - Letní Letná, kde bude ale divadelních stanů několik, pokud víme tak Formani, Continuo a Cahin Caha z Francie.

Petar: A koncem října budeme ještě na festivalu dokumentárního filmu v Jihlavě. Což je pro letošek asi všechno.

Liší se jednotlivé stand 'artní štace co do atmosféry, nebo je to všude stejné?

Ondar: Atmosféra je vždycky jiná. Dokonce na jednom místě je každé den jiná.

David: V Hradištili lidé moc nechodili na divadlo. Převážně chodili jen pařit. Když jsou tu diváci, kteří přišli na divadlo, tak i večírky jsou daleko lepší.

Tomina: Nejlepší diváci jsou na divadelních festivalech. Maj čas a jsou v pohodě.

Říkali jste, že máte grant na vznik nového představení. Co to bude?

Ondar: Sportu zdar. Je už před dokončením.

Vaše webové stránky mají taky sportovní ladění. Dá se říct, že "tělokultura" je vaším hlavním tématem?

Ondar: Jsou to sice témata, která nás zajímají a která nás spojují, ale přes prostředí sportovců nebo turistů nebo železničářů spíš vyprávíme o věcech jiných. Po Sportu zdar chystáme inscenaci z prostředí zahrádkářů.

Davar: Na začátku je jenom nápad, že se to bude odehrávat v tělocvičně na kruzích nebo v Petarově lednici, a teprve zkoušením se do toho projektu dostávají věci, které můžou třeba dojmout nebo potěšit.

Přesto vaše inscenace - nejen Sněžka svým turismem či Vajce pouťovou formou, ale třeba i ladovské Hrusice - působí přes všechnu kabaretnost a autenticitu tak trochu staromilsky, skoro až nostalgicky...

Petar: Je pravda, že nostalgie v našich představeních je, ale pracujeme s ní spíš nevědomky.

Ondar: My se známe už od gymplu a děláme divadlo o věcech, který máme už z té doby společné. Dneska už každé trávíme svůj čas trochu jinak, proto možná to, co nás spojuje, má nádech nostalgie.

Ponorková nemoc vás neničí?

Petar: Ale jó. Naposled tak před dvěma hodinama.

Davar: Být stále spolu není jednoduchý. Teď jsme týden zkoušeli, pak stan...

Petar: Hodně času taky trávíme v autě, kde je to dost tělo na tělo.

Tomina: Po tom týdnu zkoušení jsme se rozhodli dát si další týden, kdy se vůbec nevidíme. Pak přišel nápad s Hronovem a moc se to jak vidíte nepodařilo.

Jan Rolník

Našlehaná pěna dní

RECENZE

Antigona: Odjezd! (Smetení Antigony)

Úvodem musím podotknout, že dramata tohoto druhu nejsou mým šálkem čaje. Excesy, které zobrazují, a způsob, jak je zobrazují, mně připomínají našlehanou pěnu dní tváří se jako značkové brut šampaňské. Tolik tedy k divadelním textům, které ovšem inscenace na jejich základě vzniklé mohou kopírovat, mohou být jeho ozvěnami, nebo dokonce (což je nejrajcovnější) mohou být provedeny mimo text a nad textem, takže jsme svědky meta-inscenace vzhledem k předloze.

Roman Černík dle mého soudu interpretoval text někde mezi druhým a třetím principem, kdy významově podtrhával archetypální znaky, takže přes ně a od nich jsem byl schopen číst (co mi imaginace a ratio nabídly) smysl představení a možná nenadsadím, když řeknu, že i postoj inscenátora a jeho společníků k danému tématu. Už expozice konaná pod širým nebem a před svědky celé polis, nijak neskrývaný příběh Jásona a Medeie (vzhledem k mýtu ovšem posunutý, jakož i Antigona!), a dokonce dokumentovaný, aby nevznikly pochyby, co že se stalo a proč, a kdo všechno toho byl přítomen. Byl divadelně přesný, pěkně drsný, a především, jak již řečeno, neuzavřený do politických kabinetů. To bylo tedy tenkrát, to byla přehra bohů, a pak jsem se přesunuli - byli jsme přesunuti, odvedeni - mezi čtyři stěny, do tmy, a nebeský úběžník zmizel. Rázem jsme byli v realitě dne 12. srpna 2004, a prostředky divadelní, směřující k objektivnímu či spíše "objektivnímu" zpravodajství, se od veřejné agory přesunuly k masáži mediální. Bylo s námi komunikováno přes moderátora, přes TV šot, přes prostor akčních her, etc. V úplně nejpokleslejší podobě pak přes blikající černobílý televizor v hospodě IV. cenové kategorie, kde se - a o to nejspíše mělo jít - scházejí hrobníci a další sociální vrstvy, pro chod státu důležité, ale veskrze přehlížené. Proto také zprávu o otevření hrobu "povstalců-hrdinů" přináší vládci přímo hrobník. Jinak sama existence hospody je problematická, a použití loutek, které nás má nejspíše vrátit do polis, do prostanství, kdy jsme svědky činů všichni účastní, nefunguje. Nejen pro odlehlost od expozice, ale i pro rozmazanost, neurčitost použitého prostředku (loutky) jako nositelky dalšího sdělení, neboť zde slouží jen k označení postavy, a ne k významovému přesahu jako při otevření. Prostor státnického rozhodování má podobu boxerského ringu, to jest kopíruje tvarově náměstí, místo, kde se řeší věci všech, ono známé res publika, ale zde jsou v rozích reflektory jako na strážních věžích jáchymovského komplexu. Od pojmu kopie, kopírování, pak sami zajistíte rozvinete asociální řadu. Velký důraz přikládám scénografickému uchopení tématu, který považuji za gruntovní, a veskrze text vykládající. Dalším prostředkem výpovědi, sahajícím

před mýtus Zlatého rouna a Oidipa, jsou čtyři základní prvky: Oheň, Voda, Země, Vzduch. Spájí se písek při pohrbu bratra Antigony, replikovaný v TV šotu. Vzduch, který do křídel nabírá hrdinka rozhodnutá vzlétnout k boji. Voda, kterou se hrdinka před smrtí rituálně omývá, ale i voda dříve, jako voda plodová, do které se Antigona ukrývá před světem i před sestrou, a v důsledku před nutností se rozhodnout, vykonat čin. Oheň, který plane na počest bratra a zároveň spálí křídla vzpoury, nebo jsou záměrně spálena jako lodě conquistadorů, aby nebylo cesty zpět. Občas, soudím, dojde ve výkladu k šumu, jako v případě ohně, neboť planoucí křídla v tom či onom výkladu znamenají diametrální rozdíl, jak chápat postoj Antigony. Dále je zde popel uložený v hrací skřínce, nebo je hrací skříňka památkou na šťastné dny rodiny, amuletem, majícím zajistit sílu k odboji, sílu duchovní i fyzickou. Problematická je postava slepého věštce (agenta BIS) Teiresiase, neboť si myslím, že bez znalosti jeho postavení v tragedii Oidipus Rex, proměna jeho funkce je nesrozumitelnou (to ale už padá na bedra autora a ne režiséra). Skutečnost absence kategorického úběžníku, totální rozvolnění hodnot, kdy neplatí ani vágně stanovená pravidla a zákony, pak postihuje sestrovražda a následující převlékání Ismeny. Tato situace, a to je velmi dobře, postrádá rituál, jakým se na boj a na smrt připravovala Antigona.

Shrnuto a podtrženo, posun celého mýtického příběhu Antigony a z něho plynoucího poznání, že etické a lidské by mělo mít přednost před věcmi utilitárními a především mocenskými, je poněkud zašumlováno, čímž nemyslím fakt, že často nebylo hercům rozumět. Je to už dáno textem, který se poněkud opájí vršením pojmů a možných obrazů, používá ad hoc antické motivy, jeden z kořenů, ze kterých naše atlantská civilizace vyrůstá, ale když neznáte originál, často stojíte tváří v tvář schválnostem či upřímným, ale obtížně sdělitelným oblokům od tehdy k dnes, a z nich vyplývajících přesahů. Proto, či právě přesto, i když mám s touto inscenací jisté vnitřní potíže, skládám Romanovi Černíkovi a jeho seskupení TYAN hold!

Vladimír Zajíc

Antigona ztracená v mýtu i nenávisti

Antigona: Odjezd! (Smetení Antigony)

Jen co utichly diskuse o Antigoně levického souboru, už tu máme Antigonu č. 2 plzeňského nezávislého divadelního společenství TYAN. A pokud jsme se v diskusích o slovenské Antigoně pracně dobírali toho, o čem vlastně byla a jak souvisela s řeckým mýtem i Sofoklovou tragédií, můžeme na tuto diskusi okamžitě navázat. Hra Romana Sikora, oceněná v soutěži o původní dramatický text

Nadace Alfréda Radoka za rok 1997, nám ale situaci rozhodně neulehčí, ba spíše naopak. Pracuje totiž s mýtem o prokletí Oidipova rodu natolik volně, že v něm i zkušenější divák snadno zabloudí. Sikora svobodně přepisuje fakta daná mýtem, takže v jeho verzi Oidipus zahyne atentátem zosnovaným synem Polyneikem, který zastřelí svého otce i bratra Eteokla a sám poté zemře (je ponechán zemřít?) na následky zranění, přičemž policista, který ho postřelil, je vyznamenán. Oidipův švagr Kreon obratně využil situace pro strmý start své politické kariéry. Antigona spí s Kreontem i Haimonem, je hož miluje její sestra Isména. K té ostatně poji Antigonu zjevný lesbický vztah. Sikorova Antigona je politicko-erotická "cool" o zhnusení světem, kterému by pomohl "funkční vypínač" a v němž "jediným milosrdenstvím je smrt."

Inscenace plzeňského souboru začíná před divadlem, kde se hraje prolog (ve skutečnosti tuším 10. obraz Sikorovy Antigony nazvaný Strom života) o Iásonovi a Médeie. Už zde je zřejmé, že nejde o mýtus, ale pouze využití (zneužití?) jeho fakt vytržených z jeho kontextu a spojených do nové tematické vazby - Médeia brutálně (i v loutkové podobě) znásilňovaná Iásonem mu rodí děti, které vzápětí zabijí - nikoli jako akt pomsty zhrzené milenky, ale z odporu k samotnému aktu plození a k mužskému rodu vůbec. Toto téma přejímá i lesbická Antigona, pro niž muži jsou jen "funkčními automaty na hamburgery" a spílá jim dalšími nelichotivými výrazy. Láska neexistuje, jen Antigonina oprávněná obava, že se "ztratí ve své nenávisti". Když v závěru přijímá smrt z rukou své sestry, je to jediné možné naplnění její erotické a v širším smyslu i životní filozofie.

Plzeňská inscenace je po formální stránce velmi bohatě strukturovaná, takže až překračuje hranice "chudého" amatérského divadla směrem k profesionálním scénám. Je ostatně příznačné, že profesionální inscenace téhož textu, kterou jsem viděla v libereckém Malém divadle v provedení činoherního souboru Divadla F. X. Šaldy, na sebe poutala pozornost také především svým technickým a scénografickým řešením, i v ní převažovalo perfektní zvládnutí formy nad obsahovým naplněním. TYAN pracuje umně s projekcí, a to jak "reálnou", tak i virtuálně metamorfovanou, bohatým zvukovým plánem, nápaditě využitým videem - Antigona promlouvající z televizní obrazovky prokládána fotbalem, televizní soutěží či telenovelou je kontrapunktickým vršením významů, je tu dále i funkční sprcha a v ní nahé dívky tělo, oheň atd. a vše dohromady tvoří umně prokomponovaný celek, který trochu válcuje hereckou složku představení. Z té ční hereckou suverenitou Antigona Evy Ichové ml., výkon pro mne naprosto profesionální, nicméně i ostatní herci naplňují podle svých schopností na poměrně vysoké úrovni postavu v mezích výrazné zkratky. Je to představení, které si volbou textu i prostředků položilo laťku vysoko, ale neskončilo v písku pod ní. Zbývá otázka, zda to nebyl skok až příliš artistní. Budiž ale řečeno, že se Sikorovým textem si o mnoho lépe neporadil ani profesionální soubor libereckého divadla.

Radmila Hrdinová

tak to vidím já

Antigona: Odjezd!

Petr Haken

Už předešla naznačila, že půjde o moc, slávu a roli sexu v dějinách. Sex se dostavil, ale jak se říká bez koulí. Viděli jsme chladnou technickou inscenaci. Pokud to tak má být, pak si jistě divák technokrat přijde na své. No dobře, ale já mám raději, když je to s koulema.

Tomáš Jarkovský

Odjezd! - Jsem z toho nějaké zmatené a unavené...a u toho taky zůstanu, protože nevím, kdo za to vlastně může...

František Štibor

Zaujali jste mě i naštváli. To první. Ovšem, úvodní zmatečnou pimprlovou expozici jsem nepochopil vůbec. Jako běžný návštěvník divadla mám právo pochopit příběh, neřku-li myšlenku. Na jevišti však mezi zajímavými výtvarnými obrazy pobíhali Chaos se Zmatkem. Svět jako projektor s funkčním vypínačem. Nebylo projektorů moc a byly ty vypínače funkční? Musel bych Vás vidět ještě jednou.

Antonín Fendrych

Sikorův text je z toho rodu, že při svém inscenování snese prakticky všechno a plzeňský soubor této skutečnosti náležitě využil. Na jevišti je k spatření dominantní kovová konstrukce, stáváme se svědky rozličných projekcí a zíráme na tekoucí vodu či sypaný písek. Scénografie spolu se světy a zvukovou složkou nás pohlcuje a spolehlivě se pod jejím nánosem ztrácí mluvené slovo. Herecké výkony navíc nepatří k nejsilnějším a k svému utlučování nemalou měrou přispívají. Představení ambiciózní a navenek poučené. Ale mnoho psů, zajícova smrt!

Josef Tejkl

Antigona plzeňského TYANU je dítětem z gruntu postmoderním už v předloze Sikorově a mám pocit, že tato interpretace jde v zásadě nadějným směrem. Inscenace je zjevně nejsilnější ve složce scénografické, na několik nohou napadá v oblasti herectví, kde režijní koncepce dochází naplnění nejmenšího, zvláště u klíčových figur ženských, jejichž půvaby fyzické nejsou tak zcela zúročeny v jednání ztvárňovaných dramatických postav. A pojetí Haimona? Pro mne též velký otazník. Ale s hledačstvím souboru nemohu než sympatizovat.

Návštěva u Ivanovových

Petr Haken

„Prosíme diváky, aby si vypnuli mobily. Dále důrazně upozorňujeme diváky, že inscenace postoupila ze Šrámkova Písku. Děkujeme.“ Tak takto nějak by měl promluvit hlasatel, leč zazní pouze prvni část, takže divák vypne, ale nepřepne. Tedy na Písecké vlny. Když jdu na jazz, nemohu ho hodnotiť jako komorní kvartet, a když jdu na autosalón, nejdu na výstavu veteránů. P.S. Triarius byl novej, jinej, ale skvělej.

Tomáš Jarkovský

„Velevážené obecnstvo, milí hosté!!! Jaké divadlo máte rádi? Proč chodíte do divadla? Jak se má podle Vás dělat divadlo?“ – „Tohle ne, pro tohle ne, takhle ne!“ ...Sorry, třeba přistě...

Josef Tejkl

Českosrebovský Triarius a Vánoce u Ivanovových. Exhibice patologických individuů? Schválnost? Nikoliv, přátelé. Zkouška z tolerance. Na Hronově dosud nejdrsnější zvěstovaná zpráva zespoda o vykloubenosti hodnot, kterou svým mlčením nejen připouštíme, ale zároveň iniciujeme. Artikulováno s bezohledností velmi hrubozrnnou, v lečems neumělou a diskutabilní, ale ARTIKULOVÁNO! Zaplaťpámbu za ty dary. Zalézt do estétství je neskonale jednodušší. Málodky je soubor ochoten ve jménu snahy o výpověď spáchat téměř vědomě harakiri. Howgh.

Antonín Fendrych

Vánoce u Ivanovových-Stal jsem se svědkem nefalšované hrubosti, drsnosti a brutality. Všechno však v řádu věci fungovalo zcela přesně a zapadalo do celku jako kolečka v orloji. Místy jsem musel trochu více napínat sluch, ale možná to bylo dáno i necitlivými komentáři některých diváků, kteří, když nesouzněli, tak místo aby zvolili odchod, otravovali svými verbálními výpotky zbytek sálu. Hra odvážná a zasluhující uznání. Souboru nutno za jeho jevištní risk hlasitě poděkovat.

František Štibor

Mohu se domýšlet, že jsem snad pochopil, co a proč chcete sdělit. Nevím ale proč zrovna tímto způsobem? Vaše inscenace měla být v rámci JH zcela určitě zasazena do jiného hracího prostoru. Drtivá většina těch, kdo odešli, byli místní hronovští milovníci „klasiky“, kteří přišli do svého divadla za svým divadlem.

I lektor je jen člověk!

RECENZE

Stromek je vzhůru nohama. Chůva sestřičku sekyrou zabila. Vánoce nebyly nikdy tak perverzní.

Co nadělaš.

Doc. PhDr. Mgr. Daria Ullrichová

Nudný chaos

Vánoce u Ivanovových

Alexander Ivanovič Vvedenskij je známý hlavne ako básnik a člen skupiny OBERIU (Objedinenie real'nogo iskusstva), v ktorom boli okrem neho aj Zabolockij, Charms a Kočetkov.

Keď dopísal divadelnú hru, ktorá predznamovala absurdnú drámu, Jelka u Ivanovych – Vánoce u Ivanovovcov, bolo na hodinách naľavo od dverí sedem hodín večer. Rok 1938. Autorovi zostávali ešte tri roky života. Postavy hry už boli mŕtve.

Vvedenskij síce napísal divadelnú hru (pjesu), ktorá je právom radená do predvoja absurdnej dramatiky, ale zároveň napísal hru so zreteľnou logickou štruktúrou, dokonca niečo, čo by sme mohli považovať za hru s kriminálnou zápletkou.

Nič z toho však nebolo na javisku Jiráskovho divadla v interpretácii DS u. s. TRIARIUS z Českej Třebovej odsledovateľné. Miestami až do tej miery, že je pre mňa záhadou, prečo uviedli Alexandra Vvedenského ako autora hry.

Pripísaná postava moderátora nám možno mala uľahčiť orientáciu v texte, ale bola natoľko dobre štylizovaná v duchu moderátorov ľubovoľného súkromného rádia, že nám divadelný moderátor presne podľa svojich vzorov ponúkal syntakticky aj štylisticky neregulérne vety, ktoré namiesto toho, aby naplňali komunikáciu, iba vyplňali čas.

Po celkom zrozumiteľnom predstavení jednotlivých postáv, ktorým nebol na rozdiel od originálu uvedený vek (od jedného do osemdesiatdva rokov) a ktoré ma hneď krátkymi hereckými kreáciami presvedčili, že dnes to nebude o charakteroch, ani o typoch, ba ani o figúrkach, sa rozpútal vcelku slušný divadelný chaos. To znamená, že na scéne z lešenárskych trubiek, troch veľkých kovových (?) tubusov a ohyzného stromčeka zaveseného dole špicom boli postavy hry chvíľu hrané cez znaky bábok (presnejšie bábič) so zreteľnou absenciou akejkoľvek skúsenosti vo vedení bábok, ale zároveň aj ich vodičmi, aby sa na ne vzápätí zabudlo. Potom nastúpil free style. Snažil som sa, ale veľmi rýchle som stratil prehľad nielen o tom, kto práve aký

typ herectva používa (zjednocujúca bola úprimná snaha, ale žiaľ aj zjavná neskúsenosť a nepripravenosť predovšetkým zo strany režijného vedenia hercov, čo je často typickým znakom kolektívnej, teda žiadnej naozajstnej réžie). O chvíľu som mal zmätok aj v tom, kto práve akú postavu hrá a teda aj v tom, čo sa vlastne na javisku deje a v akom je to vzťahu k tomu, čo sa pred chvíľou dodalo.

Rád uverím, že divadelníci z Českej Třebovej si Vvedenského hru prečítali, analyzovali, dlho o nej diskutovali a potom stvorili inscenačný tvar, ktorý som mal vidieť. Nevie, kde ho nechali, lebo ja som videl chaos, ktorý ma ani nehaluzil, ani nenahneval, iba nudil.

Karol Horváth

Vánoce u Ivanovových, DS u.s. Triarius Č. Třebová
Foto: I. Mičkal

Antigona: Odjezd!, DS Tyan Plzeň
Foto: I. Mičkal

Antigona: Odjezd!, DS Tyan Plzeň
Foto: I. Mičkal

Squateri z nádraží

MAX PROS

Třetí v řadě

Romana Černíka zná hronovské publikum i širší divadelní veřejnost jako člověka zabývajícího se dětským divadlem, dramatickou výchovou. Romane, byl jsi na Hronově lektorem i moderátorem kritického klubu, učíš na plzeňské univerzitě pedagogiku a teď přijíždíš s novým - plzeňským - projektem, a navíc režiruješ soubor dospělých...

No, s dospělými jsem dělal už v Aši, odkud pocházím, dokonce jsme byli i na Hronově, ale to co děláme teď jakoby vyvažuje moji teoretickou činnost. V tomto divadelním společenství Tyan mám i své studenty, s nimiž se zabývám dramatickou výchovou. Je to jakási společná praxe, a oni mě k ní vlastně vyzvali. Antigona je už druhá inscenace. S první, Pustinou, jsme byli loni na Písku.

A proč v tuto chvíli Roman Sikora a jeho Antigona, sice nový, ale nepřiliš frekventovaný text?

Asi právě proto. S tím naším společenstvím máme poměrně rozsáhlé ambice - chceme jít cestou divadla na ulici, divadla pohybového, chudého divadla, je pro nás důležitá polská a ruská inspirace, systémy workshopů... A v tom procesu práce jsme se dostali do jakéhosi kruhu, z něhož bylo potřeba ven - a tu se objevila Antigona. Nabídl jsem koncept, ale výsledek je založen na kolektivní práci.

Jak bys charakterizoval divadelní společenství Tyan Plzeň?

Stručně řečeno je to především divadelní soubor. Ale společně děláme různé projekty u nás na nádraží, ale taky na jatkách, v klášteře v Hoděšově, happeningy na ulicích, snažíme se vytvářet jakýsi prostor pro performance, otevřený prostor pro výtvarníky, hudebníky, divadelníky, kde se mohou vzájemně ovlivňovat, už se chytají i filmaři, zveme zahraniční hosty a jsme už součástí plzeňských divadelních struktur. Vedle toho máme ještě sociální projekty, např. projekt streetworku už pracuje zcela samostatně a profesionalizoval se. Chystáme projekt multikulturního centra pro mladé lidi bez zaměstnání, jsou v něm i sociální pracovníci, učitelé. Já sám jsem povoláním učitel na univerzitě, kde se těmi věcmi zabýváme, a proto jsme tam vytvořili ateliér dramatické výchovy, zaměřujeme se i na projektové učení, jde prostě o výchovu odborníků, kteří by měli být i na malém městě schopni vytvářet kolem sebe kreativní prostředí.

Ví se, že divadelní společenství Tyan obývá jedno plzeňské nádraží...

Jo, do nádraží jsme se vlomili. Ale teď ten squat obýváme již legálně. Hned na začátku jsme si zařídili legalizaci „pobytu“, máme smlouvu s Českými drahami, podporu města a v podstatě se snažíme tento prostor zachránit. Město nám pomohlo s vybavením, máme od magistrátu slušný grant na činnost i na projekty. Už nás sice dvakrát vykradli, ale všechno se dá přežít, je to trochu dobrodružné. Ale hlavně máme společnou vizi a víme co chceme.

-sg-

Triarius Česká Třebová - nova na hronovském nebi. Z programového bulletinu se o vás publikum moc nedozvědělo. Personální seznam a dva řádky s třemi větami a přitom by publikum chtělo vědět všechno, tedy - jaká byla cesta do Hronova, Lenko Špaissová, spolupachatelko Vánoc u Ivanovových...

Dlouhá, trvala několik let, než jsme se sem dostali. Divadlo děláme od roku 2001, na přehlídky jsme začali jezdit rok poté (Štronzo Moravská Třebová, Kostlivec v Kostelci nad Orlicí a Písek). Působíme v České Třebové a jsme i jakýsi organizační tým, který pořádá různé festivaly i hudební, výtvarné akce. Sami taky organizujeme regionální přehlídku pro soubory mířící na Písek a Náchodskou prima sezónu. Má název Divadlo na trati (Česká Třebová je známý železniční uzel, pozn.red.)

Co znamená váš název - Triarius?

Tak se označoval bojovník třetí římské legie a název jsme si zvolili z toho důvodu, že jsme v České Třebové třetí generační vlnou k tamnímu tradičnímu souboru Hýbl a pozdějšímu dost známému souboru Studio 02. Jsme jaksi třetí v řadě, a je to teď na nás...

O jaký druh divadla, o jakou jeho polohu či žánry a formy se především zajímáte?

Tak dramaturgie se odvíjí od toho, co zajímá našeho dramaturga (což jest manžel Laco Špaiss, opět pozn. red.). Když se hlouběji zabývá ruskou literaturou, hráli jsme Dostojevského, pak ruskou avantgardu - viz Vvěděnského Vánoce a další. Ale teď si objevil Kafku...

Jací lidé tvoří Triarius?

Personální složení se různí podle toho, co právě zkoušíme, a my zkoušíme rádi. Takže ti, co jsou právě u toho, nereptají. Divadlo nás zajímá, někteří z nás studovali na Univerzitě v Olomouci i jinde, někteří mají dělnická povolání, třeba můj muž, pak jsou tu bývalí spolužáci z gymnázia, jako např. právě teď ve Vánocích Filip Nuckolls, který je jinak režisérem v pražském divadle Kašpar. Hráli jsme divadlo už na tom gymplu, pak do toho vstoupil Laco se svou ambicí dělat divadlo s nějakou výpovědí - což se projevuje v jeho razantních dramaturgických úpravách. V chystané Proměně se chceme pokusit o širší pohled na Kafku...

Česká Třebová je jakousi mekkou sousedského ochotnického divadla, kdysi tam existovala spousta souborů. Je to však divadelně trochu konzervativní místo. Jak vás přijímají diváci zvyklí na klasiku a ochotnické taškařice?

Už si zvykli. Zpočátku na nás přišlo třeba jen 7 diváků, ale už tam dovedeme i vyprodat sál. Jsou samozřejmě lidé, kteří na nás nikdy nepůjdou, protože nás odmítají apriori a mají hlubokou nedůvěru či odpor k jakémukoliv netradičnímu divadlu. Ale těch, co jsou jim naše aktivity sympatické, je čím dál tím víc. A máme samozřejmě svůj okruh publika...

-sg-

tak to vidím já

Návštěva u Ivanovových

Vít Závodský

Triarius napnul strunu mé vnímatelské tolerance k exhibujícímu jevištnímu pseudoexperimentování do té míry, že praskla - byť jsem se sportovně ovládl a ani po varovné expozici dotěrně zdržujícího konferenciéra nenásledoval skupinky diváků houfně opouštějící sál. V žánrově ambivalentní předloze charmovského, surreálně absurdistického ladění, se kterou před časem bez většího ohlasu zápolilo např. brněnské HaDivadlo, cítíme ruské postdekadentní dozvuky (Andrejev aj.), ale především v jinotajné podobě hrůzy a frustraci totalitní doby s bezuzdným udáváním, procesy, vězněním a vražděním nevinných. Zde se bohužel znezřetelnila základní syžetová linka a po samoučelných disparátních zásazích do textu nevznikla očekávaná metafora šíleného světa, nýbrž těžko uvěřitelná "magořina", která ve své expresivní křečovitosti, naturalistické sexualitě a herecké nedotvořenosti zůstala chaoticky nepřehledná, ba až trapná.

Antigona: Odjezd!

Vít Závodský

Druhá z letošních hronovských antických variací, svého času premiérována autorovou brněnskou alma mater, představuje náročnou dramaturgickou volbu, již však odpovídá promyšlená jevištní realizace.

Pro Sikorův osobitý sofoklovský apokryf našel inscenační tým vhodné vyjadřovací prostředky, uvedené do poměrně stylové jednoty. Po pleněrovém loutkovém prologu s nejasnou přímou vazbou na inovovaný thébský příběh oceníme neschválnické zdůvodnitelné multimediální uchopení se složitým prostupováním tematických i časových rovin, vytvářené na kovové konstrukci řadou vcelku spolehlivě fugujících technických vymožeností (ale třeba i kostýmními detaily), jimž ovšem nedokázala "konkurovat" herecká komponenta. Sofistikovaná, in rebus eroticis sympaticky nepuritánská plzeňská inscenace (s patrně nejhůře luštitelným bleším písmem programku) se bohdá dočká na příslušných seminářích zaslužené důkladné kolektivní analýzy.

anketka

Kdo nebo co je na divadle pacanda.

Pacanda je divadelní balkon.

Klára Kalousková

Mně to přijde jako potlesk.

Lenka Špaisová

To bude zkratkové slovo. Nebo je to samice od pacandáta.

Štěpán Macura

Mně to připomíná palandu, takže je to odpočívárna pro znavené herce!

Jde o náruživou kosmopolitní divadelnici, která pozdravem PAC! Lehce naznačí a následně AND je příslib čehosi...

Teatroložky Verunka a Jířa

PAMĚTNÍCI

Otevření Sokolovny v roce 1936

Foto: archivní pohlednice

Hronovské divadlo s dřevníky na kulisy

Foto: archivní pohlednice

Seminář N jako Nonverbální komunikace očima tabule

Foto: Johanka Švarcová

Ve třídě jsem byla dříve než všichni ostatní, alespoň jsem měla čas si místnost pořádně prohlédnout. Lavice byly složené na sobě a postavené u zdi, část třídy byla zaplněna žíněnkami ležícími na zemi, od žíněnek až ke mně byly židle do kruhu, ve středu bylo místo pro pohyb, kterého náležitě využili. Když přišlo 22 seminaristů s lektorkou Danielou Fischerovou, tak se pěkně uvítali. Mě uvítali ledovou sprchou vody, abych byla dostatečně čistá na pobyt v tomto semináři. Po ránu, je to celkem příjemná vzpruha. Posadili se na židle a paní Daniela zrekapitulovala předešlý seminární den a plynule navázala s novou látkou. Vyprávěla, jak je důležité podání ruky při seznamování a první čtyři minuty po seznámení, že to si v podvědomí pamatujeme dlouho. Ve dvojicích si zkoušeli, jak různě se dá ruka podat a jak to vnímají a co jim je a není příjemné. Říkala, že první dojem můžete udělat jen jednou. Pak se posadili a povídali si o tom, jak jim kdo kdy podal ruku, a co z toho vyplývá, vládla příjemně uvolněná atmosféra. Když už nebyly vzneseny žádné otázky ani připomínky k tomuto tématu, tak paní lektorka vykládala další látku, něco na mě napsala a ostatní si to zapisovali do sešitů. Vypadalo to jako ve škole, jenom s malým rozdílem, že seminaristé seděli v klidu a hltili každé lektorčino slovo. Mluvila o základní lidské vlastnosti všechno napodobovat. Líbilo se mi, když vyprávěla, že už čerstvě narozená miminka dokáží zopakovat tři gesta, vyplazený jazyk, našpuhlenou a dokořán otevřenou pusou. Potom se seminaristé opět zpárovali a opakovali po sobě všechna gesta, a tak spolu komunikovali, beze slov. Bylo to velmi zajímavé a většinu času i moc legrační, jaké obličeje na sebe dělali. Ani jsem se nenadála a už byl konec, opláchli mě vodou a šli do divadla. Myslím, že kdyby tímto seminářem prošli všichni lidé, tak by spory založené na špatné komunikaci nebyly. Tohle jsem napsala, abych si to zapamatovala.

Ta bulí

schola ludus

Dílna L (jako Loutka), poklidná a přátelská

Zbečník je letos obydlen mimo jiné i dílnou L (jako Loutka), kterou zde vede Jan Bílek. Atmosféra je velice poklidná a přátelská, a přesto pracovní. Seminaristé se věnují základním druhům loutek a způsobům, jak s nimi zacházet. Jan Bílek říká, že divadlo se musí dělat a ne o něm mluvit. Přivezl s sebou spousty loutek, některé i vlastní výroby, takže si je všichni mohli "osahat" a zkusit je oživit.

Co by si z vaší dílny měli seminaristé odnést?

Jan Bílek: Na konci by seminaristé měli znát hlavní druhy loutek a vědět, jak je vzít do ruky. Snažím se předat jim něco z řemesla, pro většinu z nich je to první praktické setkání s loutkou.

Celý seminář i přehlídka jsou pro mě ohromnou školou, zdrojem inspirace a nápadů.

Seminaristka Míša:

Já jsem nikdy předtím nedržela loutku v ruce. V souboru jsme si říkali, že bychom s nimi chtěli udělat představení. Pan Bílek má krásnou sbírku loutek, se kterými si můžeme vyzkoušet nejrůznější situace a naučit se základy jejich vedení. Procvičuju si tu i manuální zručnost a posiluju svaly (některé ty loutky jsou opravdu velmi těžké). Tak se začínám koukat jinak i na obyčejné věci: jak by se daly oživit, použít je jako loutky...

jer

Foto: Štěpán Filčík

Foto: Štěpán Filčík

Šumní kluci v kratasech

Radovan Lipus
Foto: I. Mičkal

Na jevišti Jiráskova Hronova vystoupili včera dva autoři slavného cyklu České televize Šumná města, režisér Radovan Lipus (nahore) a herec David Vávra(dole), aby uvedli v předpremiérách dva nové díly připravené k odvysílání - pravděpodobně - na podzim tohoto roku: Šumný Jiráskův kraj a Šumné polabí. "Šumné znamená spanilé a krásné, většinou ve spojitosti se ženou," řekl v průběhu večera Radovan Lipus, režisér a spoluautor, a také častý lektor Jiráskova Hronova. "My jsme tímto názvem chtěli naznačit, že cyklus je holdem, naší oslavou moderní architektury - řekněme od historismu 19. století po dnešek - českých měst a městeček." Nebudeme potenciálním divákům prozrazovat, která všechna místa v Jiráskově dílu najdou, jen uvedeme, že o Jirásku ani "jeho" divadlo rozhodně nepřijdou. Hádejte, v kterém klasickém českém dramatu vystupuje Vávra? Odpověď je totiž zajímavá i pro teatrology, dosud své křestní jméno - David - tato postava úspěšně tajila.

hul

David Vávra
Foto: I. Mičkal

Fenomén Vosto5

Foto: Haken

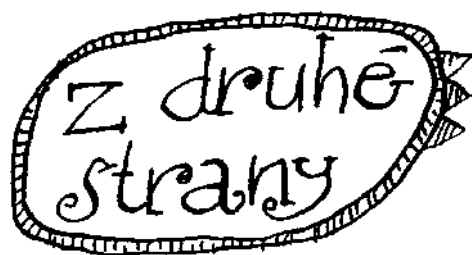
Před časem se pan profesor /míněn Císař nikoli Klaus/ zmínil o tom, že ubývá veličin typu Sklep či Doprapo - Jak se vám jelo - Jelo a dalších divadýlek, které psali nesmazatelným perem do dějin divadla. A ejhle, jako by to pan profesor přivolával. Osobitý rukopis nezaměnitelný a výjimečný začínají mít hned tři soubory. Lidi kolem Petra Lanty čili Společnost doktora Krásky. Lidi kolem Pepy Tejkla čili jeho krásní Černí šviháci. A nakonec všechny divize armády Vosto5. Tři souhvězdí na divadelním nebi. Když první z nich je souhvězdí, kde plno hvězdíček blikotá kolem velké hvězdy, druhý tvoří jasně zářící slunce, kolem kterého se točí samé člověkem obydlené planety, třetí souhvězdí tvoří několik jasných hvězd, které neustále mění seskupení a vytváří tu tvar vejce, tu tvar hory...A hlavně jsou to hvězdy, které nepálí, dá se na ně nasednout a nechat se unášet vesmírem, divadelním vesmírem, abychom po přistání zjistili, že jsme někde úplně jinde. Někde, kde jsme v životě nebyli. Ale nejsme z toho přesunu zmatení, nejistí, jsme spokojení.

Ve stanu Vosto5 nebo Stand´art, či jak si to kdo nazve, je prostě pohoda. Celé to švitoření kolem něho, to je výpověď o stavu českého divadla v pohybu. Když jdu v noci do Hororu či do Stovky, stálím na poli hospodské kultury, nikdy si nejsem jistý, zda ten večer bude mít skvělou atmosféru či nebudu-li se nudit. Stand´art je zatím mládě, ale již za těch pár dní mi dal jistotu, že tam prostě bude dobře. A je ! A jak!

Střední inscenace Vajcete, kterou jsem viděl asi po čtvrté, se změnila v obrovskou demonstraci radosti z divadla. Radosti, kterou cítí herci i diváci - i ti, kteří nic nevidí, nebo vidí záda herců. A není to manipulace, ty lidi to tak chtějí, těm lidem nevádí, že sedí někde v rohu na zemi. Neslyšel jsem, že by někdo odešel naštvanej. Možná se najde ? Jo, ať se najde a napiše se o tom. Ať napiše, že žvaním, že jsem se zbláznil...A mně to bude jedno, já budu sedět ve stanu a bude mi hej.

Před několika lety vyšla kniha Fenomén Lébl a když Petr odešel do angažmá ke svému svatému jmenovci, říkali jsme, že místo po něm zůstane dlouho prázdné. A vidíte, tlačí se na něj hned několik zájemců. Ne, že by oni na jeho křeslo chtěli, my z toho stanu to chceme, a klidně přidáme i pár přistavků.

Petr Haken

Chopí se toho někdo?

Večery v Hronově patří samozřejmě především diskusím o viděném. Kdo bude tvrdit, že se zde do rána v neúnosné míře diskutuje o fotbalu a politice, nebo v míře ještě neúnosnější holduje alkoholickým nápojem a navazují se tu partnerské vztahy neposvěcené svazkem svátosti manželské, bude vám lhát. Když už jsou ovšem divadelní témata vyčerpaná, přichází na řadu další velká láska českých divadelníků - hudba. Je zajímavé, jak se s postupujícím časem mění repertoár zpívaných kousků. Starší, zasloužilí a někteří ocenění ochotníci zpívají Hašlera nebo hity Ježkovy otextované dvojicí V+W. Mladší a zasloužilí nasazují písničky S+Š, případně halekají songy Waldemarovy, ještě mladší pějí písničky z produkce „pro-vázků“. Ti nejmladší nasazují drsnější repertoár Chinaski, Mňágy a Žďorp a zvuk kytar podporují, k veliké radosti místních obyvatel, mnohem hlučnějšími bubny. Pepíček huláká a hraje pak všechno zmiňované, rytmický doprovod neexistujících bubnů nahrazují desky stolu v pohostinství. Na repertoáru tak vlastně chybí písničky, které by měly být návštěvníkům ochotnické Mekky nejbližší. Tedy písničky, které kdy zazněly v inscenacích souborů, které zde vystupovaly. Mám takový dojem, že by jich nebylo málo. Mnohdy to byly skladby i texty, které si s výše jmenovanými hity nezadaly. Namátkou uvedu například ty svi-tavského „C“ nebo Ořechovské opusy Vlasty Pešky. Rád bych si je občas sám poslechl doma z nějakého audio nosiče. Ještě než se rozjedeme v sobotu po půlnoci domů. Pojďme za ten rok do příštího srpna nějak zkusit zjistit, zda nejsou v naší blízkosti soubory, které ve svém archivu něco takového mají a najít možnost jak případné audio nebo video nahrávky s takovými inscenacemi distribuovat k nám, zájemcům o ně. Jde vlastně o stejný druh „zboží“ jakým je divadelní literatura, která se zde běžně nabízí. Chopí se toho někdo?

František Štibor

Foto: M. Drtina

KÁDVOJKA

Misionáři

Pavel Purkrábek:

- Viděli jsme divadlo kabaretního typu. Použité prostředky zde ale příliš nefungovaly, což bylo znát i z reakce diváků, hlavně na začátku. Prostředky se měly účinkem, protože nevedly k cíli. Pořád nám někdo něco vysvětloval, ale byli bychom spokojenější, kdyby se šlo po vedlejších liniích a nesdělovalo by se všechno tak přímočaře. Zlomilo se to k dobrému ve chvíli, kdy se přestane hrát hra na diváka a Norman se stane nositelem člověčího osudu a ostatní mu dobře nahrávají. Od té chvíle tvůrci disponují daleko lepšími nápady, představení získá lepší rytmus a je čím dál přesvědčivější.

- Nejasný je také význam výrazné bílé látky v pozadí. Je dobře, že se jí hráči na konci zbavili.

Jakub Korčák:

- Aby měl takový kabaret smysl, musí být postaven na komunikaci mezi jevištěm a hledištěm. Tato spojnice byla ale v tomto případě přerušena.

Štěpán Filčík:

- Na přehlídce v Písku toto představení dobře fungovalo. Je evidentní, že tady nevyšlo. Jakou roli v tom hrál jiný prostor a změna v obsazení jedné z rolí?

soubor:

Cítili jsme, že se to nedaří. Až poslední představení jsme hráli dole na zemi, aby vznikl bližší kontakt s diváky. Představení hráváme spíš v pléneru, v kontaktu s publikem.

Josef Brůček:

- I v Bechyni vyvolalo představení velký ohlas. Tady bylo vše jasné, když nezabraly už první repliky.

Štěpán Filčík:

- Znovu se jasně ukazuje, že Hronov potřebuje komorní a kontaktnější prostor zhruba do 120 diváků

Stanislav Aubrecht

(dříve muž s knírem z Chomutova):

- V diskusi zaznělo, že souboru spadl řemen, ale ten ve skutečnosti vůbec nenaskočil. Na začátku už došlo k nedorozumění, co na nás soubor vlastně hraje. Dlouho se hrálo za plentou, takže nebylo pořádně ani slyšet.

Vladimír Štefko:

- Stává se, že až krizové chvíle odhalí problémy inscenace. Předchozí přehlídky byly zřejmě k inscenaci svou atmosférou a celkovými podmínkami milosrdné a problém dokázaly zakrýt. Neznamena to ovšem, že tam předtím žádný problém nebyl (stejně jako u Solných sloupů)

- Hrál se velmi dlouho za plentou, potom před, ale pořád to byla jen slova, slova, slova... Nechci režírovat, ale kdyby bylo na mě, vystříhal bych začátek na padesát procent.

Hlas z pléna:

- Nepřipadalo mi to dlouhé. Všichni kolem říkali, že se představení velice povedlo.

Modrej drahokamen anóbrž Zelená Gizela a Mrkvajzníci

Daria Ullrichová

- Těšila jsem se, že se bude rozebírat pohyb divadelního znaku a představení dostane na starost Pavel Purkrábek. Neznám vůbec kontext loutkového divadla a divadla pro děti a jsem pro takový typ divadla velmi nevýhodný divák. Šla jsem na představení dokonce s předsudkem, že při loutkovém divadle trpí buď děti, nebo dospělí. Dostala jsem se ale do zvláštního rozpoložení. Představení mně přineslo jisté okouzlení, které potlačilo všechny myšlenkové pochody. Evidentně jsem nebyla sama. Soubor na rozdíl od případu předchozích Misionářů dokázal okamžitě navázat kontakt s publikem a definoval od začátku svůj divadelní jazyk. Ten byl obsažen už v samotné psychofyzice herců. Herci působili bezbranně, bezelstně, ani jsem od nich neočekávala, že budou předstírat, že si hrají. Předvedli mimořádně autentické, invenční, uvolněné, vtipné a muzické herectví.

- Inscenace pracuje s minimálními a nejjednoduššími prostředky. Herci s nimi dokáží neobvykle hravě pracovat, tak že i nedopatření se stává součástí představení. V improvizacích není ani náznak chtěnosti. Způsob práce s příběhem, jeho fázování a pointování situací navíc svědčí o velké divadelní poučenosti souboru.

- Nejvíce fascinující je pozitivní energie, která jde z jeviště. Herci tady existují pro diváka, což je vzácný úkaz.

Jan Císař:

- Jako porotce celkem znám kontext divadla pro děti. Z přehlídek amatérského divadla mám až neuvěřitelnou zkušenost se soubory, které udělají výborné činoherní inscenace pro dospělé, ale jakmile hrají pro děti, vznikne něco, na co se na prostu nedá koukat, protože jsou přesvědčení, že dětem je třeba všechno třikrát dokola obehrávat a dovysvětlovat. U Mrkvajzníků je pozoruhodné, že ho hrají členové stejného souboru, kteří na Jiráskově Hronově před dvěma lety hráli představení

*Prodej odborné literatury
u Jiráskova divadla
Foto: I. Mičkal*

Hukot z prostředí atomové elektrárny a v loňském roce Inu, mládí je mládí podle poezie Karla Hynka. Je pozoruhodné, že se ani tentokrát nevzdali svého divadelního jazyka, přestože se ocitli na půdě divadla pro děti. To pro mě bylo největší potěšení.

Pí. Hulcová:

- Byla jsem na představení se správnými diváky – malými dětmi, které to taky braly ohromně za své. Jsem moc ráda, že mi lektori nepokazili dojem.

Štěpán Filčík:

- Je jasné, že soubor neumí pracovat s loutkami, ale o to tady zřejmě ani nešlo. Pozoruhodná je ale práce s hudbou a zvukem. Herci mají ohromný cit pro timing a práci s hlasem. Hudba je nádherná, vygradovaná, dostatečně opakovaná i obměňovaná. Vždycky v pravou chvíli přijde chvilka oddechu v předehře písničky. Autoři tak přesně respektují limity dětí, na něž nemůžeme valit jedno za druhým, protože by to nedokázaly uvnít. Přesto tak vznikla inscenace, kde se nenudí ani dospělí. Stejně vynikající je i dostatečně pestrá a přitom úsporná výprava, moc milá na pohled.

Jakub Korčák:

- Velmi mě zaujal princip ozvláštňení. V inscenaci není nic jen přímočaře popsáno, všechno je řečeno oklikou a rozfázováno – např. Žoužala, která se až na třetí pokus dostane do Modrého lesa, nebo Velryba levhartí, která se ve fázích zvětšuje. Okouzluje jazyková složka postavená na neustálé hře se slovy. Občasná zadrhnutí vnášejí do hry momenty překvapení a zcizení, což zostruje naši schopnost vnímat.

Stanislav Aubrecht:

- Není jasné, čím to bylo, že na nás představení působilo tak výjimečně. Mělo by se to vysvětlit. Podle mě je to o tom, že herci cítí rytmus.

Pavel Purkrábek:

- Chtěl bych k tomu udělat jednu odbornou poznámku – oni už jsou zkrátka takoví.

Radka Hrdinová:

- Bylo příjemné, že se v představení nementoruje. Hrdinové příběhu nejsou superkladní,

ale mají normální lidský rozměr. Tím, kdo mentoval, se stala paradoxně dětská divačka, když na Gizelu snící o želatinových medvědích křikla "Bude ti špatně!"

dívka z pléna:

- Takto podané divadlo dává divákovi prostor a je dobře, že se v něm mohou děti projevit.

Plešatá zpěvačka

Vladimír Štefko:

- Jedná se o hru Eugena Ionesca – Rumuna, který žil v Paříži a za svůj literární jazyk si zvolil francouzštinu. Plešatou zpěvačku ale umístil do anglického prostředí.

Inscenace je konzistentní, vymyšlená od situace k situaci, má svůj vnitřní program a svůj názor. Ionescova hra ale není vůbec jednoduchá, i když autor nepředpokládal, že se stane přelomovým dílem světové dramatiky. Ionesco sám se dokonce bránil termínu "absurdní drama".

- Znovu bych chtěl připomenout, že (viz střední Zpravodaj) absurdní postavy v absurdním prostředí nestvoří absurdní drama, ale že musí být buď absurdní postavy v normálním prostředí nebo normální postavy v absurdním prostředí.

- Francouzská konverzační hra má velmi zpracovaný styl a tu chtěl Ionesco zkarikovat pomocí konverzačního stylu anglického, který je velmi formální (když si dva neznámí gentlemani popovídají v hospůdce o počasí, mají pocit jak si dobře popovídali).

- Tato hra má ale v sobě mnohem víc rovin než jen parodii francouzských konverzaček. A je zajímavé, že po ní často sahají mladí divadelníci – jak amatérští, tak profesionální.

- Hra je konverzačkou, je postavená na konverzaci – o večeři, "proč jste přišli tak pozdě" až po závěrečné vyprávění nesmyslných anekdot a historek. Proč ale velitele hasičů hraje žena a služku muž, proč pan Martin už při druhé replice osahává ženu, o níž ještě neví, že je jeho ženou? Zvlášť závěr je přexponován fyzickým jednáním. Další intervencí do Ionescova textu jsou hudební vstupy a "rokokové hrací strojky", jakkoli jsou udělány vkusně a elegantně. Režisér má buď nedůvěru k Ionescovu textu, nebo se bál, že by ho divák těžko přijímal a snažil se udělat inscenaci stravitelnější.

- Úvodní rokokové figurky, které se v průběhu inscenace znovu a znovu objevují, mají zřejmě přinést informaci, že postavy už nejsou lidé, ale jakési mechanické hračky. Tento postup ale není příliš taktický. Razance Ionescova textu se uhlazuje v elegantní a milé gesto.

- Paní Smithová – jakási Barbie, Paní Martinová neskrývala temperament, představitel mužských rolí byli chvíli lepší, chvíli horší. Nerozumím ale té travestii (hasič – žena, služka – muž), nepřineslo to žádný nový vnitřní pro-

blém. Hra vyžaduje především konkrétní reálné konání v danou chvíli.

- Soubor má prý velké množství členů, tak proč nemohla být hra obsazena jinak?

- Inscenace je kultivovaná a poučená, ale s těmi problémy, o kterých jsem mluvil.

Daria Ullrichová:

- Inscenovat tento text není jednoduchý úkol. Hlavní postavou hry je stereotyp (Jan Grossman). Jde o stereotyp společenský, text pojednává rituálnost společenských vztahů. Soubor zřejmě podlehla pokušení gradujiící absurditu vizualizovat děním na jevišti. Ionescovi by spíš vyhovoval opak – postupné zmrtnění.

- Vyvedená je výtvarná složka – scéna, kostýmy, volba prostoru. Jen hlava pana Martina poněkud vybočovala (dlouhé vlasy). Herecké výkony jsou nevyrovnané. Nadprůměrné výkony podali představitel pana Smithe a paní Martinové.

Pavel Purkrábek:

- Postavy byly dobře vydesignované – dotvářené. Pěkná byla práce s prostorem a jeho dimenzemi. Herci seděli na jakémsi sofa – ukázalo se, že herci nemusí vůbec odcházet z jeviště. Výborný byl nápad s otevřením jeviště na konci představení.

- Kladl jsem si otázku, proč má anglický gentleman na hlavě culík. Postava pana Martina se tím vymyká.

Daria Ullrichová:

- Bylo řečeno, že jde o parodii na konverzačku. Předpokladem parodie je ovšem znalost parodovaného. Diváci ale neznají prostředí anglických salonů. Z toho možná pramenila snaha tvůrců o ozvláštnění. Hra by se ale měla hrát téměř realistickými prostředky.

- Konverzační komedie představuje těžký úkol i pro profesionály.

Jakub Korčák:

- Od Celostátní přehlídky v Třebíči jsem nezažádal větší vývoj inscenace. Tentokrát mělo představení pomalejší temporytmus, přesto ale zaznamenalo diváckou odezvu.

mladý muž:

- Nesouhlasím s lektory. Viděli jsme tři vynikající herecké výkony. Nejlepší byla představitelka paní Smithová.

režisér inscenace:

- Nepodařilo se nám vyřešit, co udělat s vlasy pana Martina. Museli bychom mu je uštíhnout.

Stanislav Aubrecht:

- Také si myslím, že travestie nebyla odůvodněná. Postava paní Martinové byla výborná, ale jako z jiné komedie.

Vladimír Štefko:

- Paní Martinová byla jiná povahou. Je dobře,

když postavy nejsou stejné. Je třeba je diferenciovat. Měly by se cítit přirozeně, mluvce o ničem. Problém ale nastává ve chvílích, kdy poklesne konkrétnost hereckého projevu. Nebylo nejvhodnější, když se hrál postoj k postavě (grimasy)

mladý muž:

Mimika pana Smithe působila jako ironizování, což vyvolávalo smích diváků. V těchto momentech byl paradoxně nejsilnější kontakt s publikem. Byl to záměr?

režisér inscenace:

Nebyl to záměr. Nemělo by to tak být.

Vladimír Štefko:

- Nebyly to jen grimasy pana Smithe. Pan Martin měl totéž v gestu.

- Diváci se nesmějí, když je něco komické, ale když pochopí. Ionescovy repliky jsou ale samozřejmě vtipné samy o sobě.

Štěpán Filčík:

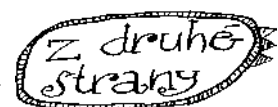
- Nepochopil jsem, proč byla použita křížová travestie, co znamenalo zastavení času, a jaký smysl měl závěr...

režisér inscenace:

- Chtěl jsem, aby muže hrála žena a žena muž a aby to všichni přijímali jako samozřejmost. Co se týká zastavení času, vyplývá to z Ionescových scénických poznámek a chtěli jsme tím ukázat, že se vše může odehrávat kdykoliv. Závěr měl naznačit, že podobnou absurdní situaci hrajeme vlastně všichni. Použitá hudba měla evokovat jakýsi vyšší řád nad lidmi.

Zaznamenali jha a fše

Výkřik

Protože jsem letos v Hronově, zřejmě díky svým několika nepřesným a emotivním formulacím v kritickém klubu, občas citován jako zastávce odvážných režijních koncepcí, rád bych učinil další emotivní soud: díky „Antigoně: Odjezd!“ jsem byl „výsostnými divadelními prostředky“ dokonale upozorněn na to, že režijní odvahy má smysl pouze tehdy, když tvůrci mají pro tvorbu alespoň základní předpoklady – nebo snad alespoň nějaký jediný základní předpoklad. Po dlouhé době jsem s vděčností a zdravým vztekem sledoval vzorově čistý paskvil, jehož dokonalost byla znásobena okouzlejícím zprzněním a zpřeměním klasického námětu. Tento zážitek skvěle demonstroval rozdíl mezi odvážnými (ať už zdařenými nebo nezdařenými) díly dr. Krásky, MsKS Levice nebo Čerňáků a pseudomoderními beztvárymi patvary lidí, kterým chybí základní estetická soudnost. Kdo to viděl a neví, o čem píšu, necht po tom nepátrá.

Petr Macháček

3x PRO

nositele Zlatého odznaku J.K. Tyla

Bedřich Beran (vpravo)
Foto: M. Drtina

Bedřich Beran

Co pro vás ocenění Zlatý Tyl znamená?

Já jsem to předně vůbec nečekal. Myslím, že přede mnou je v této republice mnoho a mnoho jiných, kteří dělali velké divadlo, kteří posloužili amatérskému divadlu více než já. Ale oni měli tu smůlu, že tu mezi námi už nejsou. Takže já mám pocit, že jsem to získal i za ně.

Na co za tu dlouhou dobu své ochotnické kariéry nejraději vzpomínáte?

Především, že jsem vždycky mohl být u toho, jak to konečně řekl i Dušan Zakopal, když mě na jevišti uváděl. A když jsem nemohl hrát, tak jsem alespoň dělal něco na scéně nebo jsem byl u opony. Spoustu hronovů, když jsem šel mimo hraní do techniky, jsem prostál v zákulisí. Byl jsem nedílnou součástí nejrůznějších představení, mohl jsem pomáhat, aby představení dopadlo dobře, aby soubor byl spokojený a divák něco pěkného zažil. Ať už do byla spousta smíchu nebo pláče. Bylo pro mě důležité zažívat tu nepředstavitelnou jednotu hlediště a jeviště - že máme společné myšlení a společný zážitek.

A pak také vzpomínám na Josefa Vavříčku. To byl člověk, který mě pomohl divadelně vyrůst - abych nikdy na jevišti neudělal ostudu.

Co byste ještě rád na divadle zkusil nebo zažil?

Já už mám různé zdravotní problémy a nevím, zda mám právo ještě něco očekávat. Já jsem nikdy nic neočekával. Měl jsem vždycky radost, když jsem dostal roli a myslím, že jsem nikdy žádné představení nezkácel. Takže se těším na všechno, co nedělá smutek lidem, že se nemají rádi. Vždycky se těším jenom na to, že spolu něco uděláme. Abychom z toho mohli mít radost a mohli se radovat z toho, že tu vůbec jsme.

- šf

Z kritického klubu (před 75 lety)

Alois Jirásek: Lucerna

Kněžna byla milý a sympatický zjev jevištní, ale vadilo poněkud přílišné pianissimo v lyrických částech role. Škoda, že tím mnoho krásných míst hry uniklo. Vrchní p. Karáska poněkud mé očekávání zklamal. Představoval jsem si vždy rokokového růžového panáčka slušných rozměrů tělesných s copánkem a holí. Všechno by souhlasilo až na tu hůl! Hůl vrchnímu chyběla, ale šavle mu rozhodně nepatřila! Horší než zevnějšek vadila mi však na mnoha místech vrchního hra a pojetí role. Že stále bezúčelně přecházel po scéně bych mu odpustil, ale myslím, že jeho oddanost ke kněžně neměla jít tak daleko, aby se tolik obracel k publiku zády v uvítacím proslovu - snad by se konečně snesla i ta záda, ale - promiňte - při těch hlubokých úklonech se příliš ohýbala...!

píše Jožka Tesař
(sehrál Dramatický odbor Šembera
ve Vysokém Mýtě, 27. října 1929)

Šofér: veselohra od Barnarda a Vrbského

Krásný den májový vábil kdekoho do přírody a proto byla návštěva divadla tentokrát slabší a obecnostvo pozdě se scházelo, takže hra protáhla se do půl dvanácté. Veselohře by prospělo několik rádných škrtů neboť trpí rozvleklostí na úkor spádu. Ochotníci sehráli ji ale čiperně až na několik míst, kde souhra přece jenom vázla. Zvláště dámy vedly si tentokrát velice zdatně. Pí. Lukášová líbezně hrála milovnici Jiřinu, tentokrát rozuměli jsme každému slovíčku jejímu, nezřetelnou výslovnost překonala již úplně a vkusné obleky její s krásnou postavou činily ji přerozkošnou. V divadle dýchali jsme tentokrát opravdu májový vzduch, neboť měst. strážník vykázal z divadelní chodby všechny kuřáky před dům. Toto chvalitebné policejní zařízení zdravotní ve prospěch obecný zachejž nám Hospodin.

(sehrál Spolek ochotníků
Hýbl Česká Třebová, 8. května 1927)

Eliška Krásnohorská: Přišla do rozumu

Hráno staršími herci velmi dobře. Všichni se vžili plně do svých rolí. Náhlé hlasové indispozici Madly bylo lékařsky zabráněno. Slabá účast zasluhuje povšimnutí, jelikož z Litomyšle nepřišel takřka nikdo. Na neúčast

PAMĚTNÍCI

občanstva z Litomyšle stěžují si ochotníci v okolních obcích kol města. Hry městských ochotníků, biografy, hry společností navštěvovány jsou hojně venkovem a také vedoucí činitelé osvětových korporací v Litomyšli požadují přímo návštěvu venkova. Ale proč neoplácí město návštěvou ochotnických představení na venkově? Nemyslete si, že si na vesnici nevšimnou, kdo je navštívil a který občan projevil smysl pro podpoření vzdělávací činnosti na vsi! Vzájemná kulturní součinnost bude podkladem úzkého sblížení města s venkovem!

Khom.
(sehrál Divadelní odbor
Hospodářsko-čtenářské besedy
Nedošín u Litomyšle, 3. dubna 1927)

K. Piskoř: Herakles versus Puma

Těžko psát dnes kritiku a nevytýkat. Jestliže přehlednu malíckosti v nastudování rolí - pokud se ovšem u této frašky dá mluvit o „studování“ - neodpustitelnou jest ledabyllost při úpravě scény a neznalost základních pravidel režie. Při použití látkové dekorace jest třeba promyslet i vyzkoušet soulad barev, aby celek neurážel vkus divákům, účinkujícím musí být jasno - při pokojové scéně s několika východy - kdy kterými dveřmi mají odejít a na jeviště vcházeti, nemožné jest umístění zrcadla proti obecnstvu. Režisér může být rád, že se ve skle odrážela pouze horní osvětlovací rampa a ne nápověda v boudě. Tedy na adresu režiséra - nestačí jen spokojiti se při režii hry tím, že si dám svoje jméno vytisknout na divadelní návštěj, musím se také o úspěch hry starati poctivou prací a promyšlením kusu. Přes uvedené nedostatky režie mohu s radostí konstatovati, že výkony jednotlivců byly velmi dobré.

-tej-
(sehrál Dělnický divadelní spolek
Sršeň Kerhartice, 3. března 1925)

Bernstein: Zloděj

Režisér Fr. Prokopec získal pro hru dva vzácné hosty, vynikající členy Národního divadla v Brně, režiséra Ottu Čermáka a Zdeňku Grafovou, jimiž byl zdar divadla dobře zajištěn. Vedle nich v pilném studiu pěkně vystoupili členové Hýbla, sál byl do posledního místa vyprodán. Výkony obou hostujících umělců byly obdivuhodné a vyvolávaly po každém výstupu bouři potlesku. Krásná postava Zdenky Grafové jak v rozkošném flirtu, tak v pokoření vinou, duševními stavy zrovna světélkující, a její přelíbezný hlas, který i v šepotu prochvíval se jako čistě sladěná struna hlubokým citem, nevymizí divákům z paměti. Domnívali jsme se, že má sál Národního domu špatnou akustiku. Hostující umělci však prokázali, že je naprosto dobrá, srozumitelnost že záleží jen od dokonalého způsobu výslovnosti, v němž podali znamenitý vzor. Scénu přepychově a vkusně vypravil ze svého skladu nábytku St. Felcman.

*(sehrál Spolek div. ochotníků
Hýbl česká Třebová, 18. dubna 1924)*

Ferdinand Oliva: To všecko z lásky

Vhodné obsazení úloh bylo příčinou, že provedení bylo zdařilé. Jen v posledním aktu vadilo hladkému chodu to, že někteří účinkující nedostatečně ovládali úlohy. Hráno bylo odpoledne, protože večer byla taneční zábava (!) a tím se stalo, že mysl diváků byla rozptýlována frekvencí na silnici a výkřiky oknem do sálu mezi hrou žádající ticho. Tj. dosud ta nejsmutnější stránka ochotničení na vsi: nedostatek inteligence části publika, myslím hlavně mužské mládeže.

*D.P.
(sehrál Čtenářsko-ochotnický spolek
v Újezdu u Chocně, 13. dubna 1925)*

B. Rajská: Děvče s ocelovými nervy

V závodě na aeroplány, jehož majitelkou je Sandy, dcera ocelového krále vypukne stávka proto, že Sandy propustila z práce montérka za vplenou hubičku... Pěkně sehrála

moderní ženu-muže tvrdě a zase mile, něžně J., Ofenkusová, již dobrým partnerem byl př. L. Melín v úloze poslanca Šimona. Byl by potřeboval jinou paruku. Villy, bratranec Erny v podání B. Zycha byl by potřeboval uhlazenější řeči, a větší rychlosti mluvy, v chování větší jistoty a trochu elegance pohybu, hlavně v prvním a druhém dějství. Ve třetím, když už u Erny dosáhl čeho žádal a snažil se vyzouti z možného sňatku s ní, byl dobrý. Nevtrlivý, lhostejný, nežádoucí. Hra byla sehrána celkem slušně, ale musíme konstatovati, že hra podobného genu se k oslavě 28. října nehodí.

*Jozka Cihlár
(sehrál Spolek div. ochotníků
Havlíček, Kerhartice, 28. října 1931)*

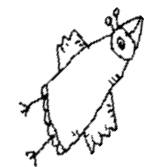
F. X. Svoboda: Poslední muž

Scénicky neklade kus celkem velkých požadavků a ve Rvišti volili scénu pěkně, vhodně umístivše potřebný nábytek. O provedení nutno říci: rychlejšímu tempu vadila trochu slabší znalost úloh některých herců a pomalé vpadávání. Veselost měla být trochu bujnější a trvati tak dlouho, až je okřiknuta. Doporučuji méně chodit po jevišti; hráti více na místě. Rekvisity ponechat u sebe tak dlouho, až jsem vyzván k odložení (Bečvář-aparát!) Doporučuji přesné dodržení zvyku denního života, názvy věcí a jich popis upravovati podle skutečnosti, ne dle knížky. Barušce slušel by bílý čepeček na hlavě. Dr. Markovi se lépe hrálo bez skel!

*v.h.
(sehrál Dramat. kroužek osvětového sboru Rviště,
26. a 31. prosince 1925)*

Přednášky o divadle

Přednášku o divadle přednesla populární naše umělkyně pí. Běla Horská, bývalá členka carského divadla v Petrohradě. Uznaná odbornice a jedna z nejunálnějších přátel snah ochotnických neplumvila předtím přednášku o mimice a přednesu a odpoledne o divadelní technice. Obě přednášky byly slušně navštíveny a doporučovalo by se potro i ostatním jednotám, aby občas pozvaly do svého středu milou naši umělkyni, která se poslouchá dobře ať mluví o umění nebo o ruské revoluci, kterou sama prožila a jejíž následky dosud pociťuje. Ochotník nikdy nemá zapomínati, že jenom sebevzděláváním může vzdělávati jiné.

*-lk-
Přednášky laskavě uspořádal
Dramatický odbor „Šembera“
ve Vysokém Mýtě, 9. října 1927)*

Krakonošův divadelní podzim XXXV. ročník národní přehlídky vesnických souborů

Ve dnech 8. - 16.10.2004 se ve Vysokém nad Jizerou uskuteční další ročník Krakonošova divadelního podzimu, který pořádají NIPOS-ARTAMA, DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou a OS Vobskočák. I letos na něm uvidíte to nejlepší z krajských přehlídek.

Pořadatelé přehlídky zvou všechny zájemce k účasti na přehlídce jako pozorovatele. Zájemcům zajistí ubytování, stravu a vstupenky. Potřebnou objednávku naleznete v Amatérské scéně 3/2004, která je v prodeji na stánku s publikacemi před Jiráskovým divadlem nebo na webových stránkách KDP.

Předpokládá se, že se pozorovatelé zúčastní představení, rozborových seminářů a zakončení přehlídky s vyhlášením výsledků a oceněním nejlepších výkonů, po jehož skončení je naplánován již tradiční bál Sejkorák.

V průběhu přehlídky budou probíhat dvě vzdělávací akce. Tou první je dlouhodobý, již třetí Kurz praktické režie pořádaný NIPOS-ARTAMA, který vede Mgr. Milan Schejbal spolu s Mgr. Pavlínou Morávkovou. Na letošním Krakonošově podzimu budou frekventanti kurzu poznávat jednotlivé druhy, styly, žánry a to by samozřejmě nebylo možné bez asistence lektorky Kateřiny Fixové. Při jednotlivých ukázkách si jako figuranti zahrají profesionální herci např. Lucie Pernetová, Martin Písařík, Denisa Nová nebo Miroslav Hrabě. Součástí Krakonošova divadelního podzimu je i kurz režie, který pořádá SČDO.

-nipos-

*Manžel na inzerát, DS Scéna Libochovice
Foto: I. Mičkal*

ZÍTRA

9:00-12:30
Semináře a dílny

14:00-16:00
Kritický klub

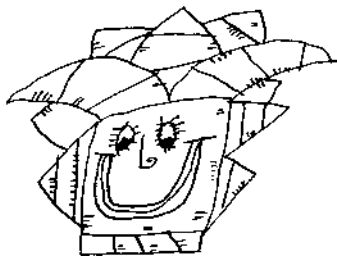

16:30 (A) a 19:30 (B) – Jiráskovo divadlo
DS PIKI Volyně
Vladimír Strnisko: Goldoniáda (90')

16:30 (B) a 19:30 (A) – Sál Josefa Čapka
Německo-polsko-česká divadelní dílna
Podle Deníků Franze Kafky:
Kafka – Za dveřmi (75')

17:00 - Park Aloise Jiráska
ZUŠ Hronov - Dechový orchestr mladých
Promenádní koncert.

21:30 hod. Náměstí ČSA
Slavnostní zakončení 74. Jiráskova Hronova
Ohňostroje

Fedotovova herecká dílna

pod vedením Michala Čapky a Honzy Hájky
uskuteční rekapitulaci práce svých účastníků
v pátek o půlnoci v Sokolovně ve Velkém Poříčí.

KD

Zpravodaj 74. Jiráskova Hronova

Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Jana Portyková

Redakce: Vladimír Hulec, Alexandr Gregar,

Jan Rolník, Michal Drtina

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: GZH, s.r.o.

Cena 5,- Kč

Komiks pro vás připravil Jiří Jelínek

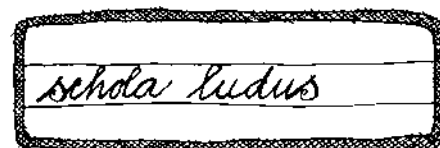
ZASLECHNUŤ

Paní Ema Zámečnicková se tímto omlouvá Wendy Cope a všem jejím obdivovatelkám za hrubou chybu, která se objevila, neboť tato úctyhodná žena je britského původu a nikoliv amerického, jak bylo uvedeno.

Vážení diváci!

Když už se Vám představení nelíbí a MUSÍTE proto odejít ze sálu, buďte, prosím, kolegiální!!! Vaše demonstrativní hlučné odchody ruší představení, herce i nás, co se dívat chceme!

Tak už nám zbyly poslední tři praporky s logem festivalu. Vydří až do soboty!? Před týdnem jich bylo 45!

Ukázky práce seminářů

Pátek 13.8.

Seminář I (jako Inspirace místem)

„Z NÁRODA ČECHOFF“

sraz: Freiwaldovo náměstí (u Tritona) v pátek 13.8. ve 23.55 hodin!

Sobota 14.8.

Seminář P (jako Poezie)

10.00 hod v parku Aloise Jiráska (v případě deště v Sokolovně)

Seminář M (jako Mimus)

11.00 hod v Sokolovně

